ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LORIST-LECAUDEY

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

—Ἔτσι λοιπὸν τὴν ἀγαπᾶς πολὺ τὴν Νόρα; ρώτησα τὸ φίλο μου Ἀλβέρτο.

—Καὶ βέβαια, τὴν ἀγαπῶ πολύ, μοῦ ἀπάντησε, ἀφοῦ τὴν ἔχω ζητήσει μάλιστα σὲ γάμο.

—Καλά, τοῦ εἶπα πάλι, κι' ἡ παλιά σου ἀγάπη, ἡ Νέλλα;

—Ὤ, ἀπάντησε ὁ Ἀλβέρτος ἀδιάφορα, δὲν τὴν ἀγαπῶ πειὰ καθόλου τὴν Νέλλα. Ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ τώρα, εἶνε ἡ Νόρα, ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου.

—Καὶ δὲν τὴ φοβᾶσαι τὴ Νέλλα;

—Γιατί νὰ τὴ φοβηθῶ;

—Μά... τί νὰ σοῦ πῶ. Ἡ Νέλλα σ' ἀγαπᾶ. Καὶ τῆς ἔχεις ὑποσχεθεῖ γάμο. Πρόσεχε λοιπόν...

—Τί νὰ προσέξω; Δὲν φοβᾶμαι κανένα στὸν κόσμο, οὔτε τὴν Νέλλα.

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου κι' ἔφυγε. Κι' ὅταν πειὰ βρέθηκα μόνος, ἄρχισα νὰ σκέφτουμαι τὴν καϋμένη τὴ Νέλλα. Πόσο θὰ ὑπόφερε ἀτ' τὴν ἐγκατάλειψη καὶ τὴν προδοσία αὐτή! Φτωχὴ κόρη!... Ὁ Ἀλβέρτος σὲ πετάει μακρυὰ σὰν ἕνα ἄχρηστο κουρέλι!...

Κι' ἐνῶ ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτές, ἦρθε ξαφνικὰ μπροστὰ στὰ μάτια μου ἡ εἰκόνα τῆς Νέλλας. Μιὰ ὄμορφη Ἰταλίδα, μὲ φλογερὰ μαῦρα μάτια, μὲ μαλλιὰ σὰν τὸν ἔβενο, χείλη κοράλλινα, σῶμα λυγερό. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶχα δεῖ ἦτανε πολὺ σκεφτική, καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς πέρασε ἀπὸ κοντά μου εἶδα μιὰ παράξενη λάμψη μέσα στὰ μάτια της, σὰν κάτι κακὸ νὰ μελετοῦσε... Ὤ, δὲν θἄθελα καθόλου νὰ βρίσκοιμαι στὴ θέσι τοῦ Ἀλβέρτου. Ἡ Νέλλα δὲν φαίνεται νὰ εἶνε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ξεχνοῦν καὶ συγχωροῦν εὔκολα. Ὁ Ἀλβέρτος τὴν ἔλκυσε πρῶτα μὲ τὴν ἀγάπη του, τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὴν πάρη γυναῖκα του, κι' ὕστερα τὴν ἐγκατέλειψε ἄνανδρα!...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνα βράδυ, ὁ Ἀλβέρτος ἦρθε πάλι νὰ μὲ δῆ στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενα. Τὸν δέχτηκα στὸ σαλόνι. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καθότανε καὶ μιὰ γυναῖκα νέα, πολὺ χλωμή, μαυροφορεμένη. Εἶχε μιὰ παράξενη τραγικὴ ὀμορφιά, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ τὴν προσέξω. Ποτὲ δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσο μελαγχολικὸ πρόσωπο, τόσο βαθειὰ πονεμένη ἔκφρασι.

Ἀπὸ τὶς σκέψεις μου αὐτὲς μ' ἔβγαλε ὁ Ἀλβέρτος, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε χαρούμενος:

—Ἤρθα, φίλε μου, νὰ σὲ προσκαλέσω στοὺς γάμους μου, αὔριο τὸ πρωΐ, στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαρίας.

—Σ' εὐχαριστῶ πολύ, τοῦ ἀπάντησα, ποὺ μὲ θυμήθηκες. Θἀρθῶ χωρὶς ἄλλο.

Ὁ Ἀλβέρτος ἦταν βιαστικὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ καθήση. Ἔφυγε σὲ λίγο, κι' ὅταν ἔμεινα μόνος, παρατήρησα πάλι τὴν ἄγνωστη μαυροφόρα. Φαινόταν βυθισμένη σὲ πολὺ θλιβερὲς σκέψεις κι' εἶχε διαρκῶς προσηλωμένα σ' ἕνα σημεῖο τὰ ὡραῖα γκρίζα μάτια της, τὰ ὁποῖα ἔδειχναν σὰν νἀχαν κλάψει πολύ.

Ἔξαφνα τὴν εἶδα ν' ἀνατιναχτῆ, νὰ σηκωθῆ ἀπάνω καὶ νὰ πάη νὰ κριφτῆ στὴ βεράντα, μὲ τὴν ὁποία συγκοινωνοῦσε τὸ σαλόνι. Γύρισα τότε καὶ κύτταξα πρὸς τὸ μέρος ποὺ κύτταζε κι' ἡ μαυροφόρα κυρία. Εἶχε μπῆ ἁπλούστατα αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ σαλόνι ἕνα ζεῦγος νεονύμφων, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, σ' ἕνα δωμάτιο ἀπέναντι στὸ δικό μου.

«Μὰ γιατί λοιπόν, ἀναρωτιόμουν, τρόμαξε τόσο ἡ ἄγνωστη κυρία μόλις παρουσιάστηκε αὐτὸ τὸ ζεῦγος; Μήπως πάσχει ἀπὸ μανία καταδιώξεως; Ἡ τόσο μελαγχολικὴ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της μ' ἀνησυχεῖ».

Παρατήρησα συγχρόνως τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων. Ἡ σύζυγος ἦταν μικροκαμωμένη, κομψή, ὄχι πολὺ ὄμορφη, ἀλλὰ χαριτωμένη. Ὁ σύζυγος πάλιν ἦταν ἕνας ὡραῖος ἄντρας, μὲ λυγερὸ ἀνάστημα καὶ ζωηρὰ χαρακτηριστικά. Κοντά του ἡ γυναῖκα του, φαινόταν σὰν μιὰ κοικλίστα. Κάθησαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καὶ συνομιλοῦσαν σιγά, χαμογελῶντας κάπου-κάπου καὶ κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια... Σὲ μιὰ στιγμὴ γύρισα καὶ κύτταξα στὴ βεράντα. Ἡ μαυροφόρα νέα ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ. Καθισμένη σ' ἕνα πάγκο παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τοὺς νεονύμφους. Ἔξαφνα τὴν εἶδα νὰ βγάζη ἕνα μαντῆλι ἀπὸ τὴν τσέπη της καὶ νὰ τὸ φέρνη στὰ μάτια της. Ἡ δυστυχισμένη ἔκλαιγε! Τότε αἰσθάνθηκα μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια πρὸς τὴν ἄγνωστη αὐτὴ νέα. Κατάλαβα ὅτι θ' ἀγαποῦσε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸν ὡραῖο ἐκεῖνον ἄντρα. Κι' αὐτὸς θἄχε παντρευτεῖ μιὰ ἄλλη, τὴ γυναίκα του μὲ τὴν ὁποία ἦταν τώρα μαζύ.

Καθισμένη σ' ἕναν πάγκο παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τοὺς νεονύμφους.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι μὲ ζητοῦν στὸ τηλέφωνο. Σηκώθηκα λοιπὸν κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σαλόνι.

* * *

Τὴν ἴδια αὐτὴ νύχτα εἶχα μείνει ὥς τὰ μεσάνυχτα στὴν κάμαρά μου γράφοντας μερικὰ ἐπείγοντα γράμματα. Ἐνῶ ἔγραφα, ἄκουσα ἄξαφνα ἕνα πυροβολισμό. Τραγμένος, ἄφησα τὴν πέννα κι' ἀφοιγκράστηκα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔγινε ἀπόλυτη σιωπή, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκούστηκαν σιγανὲς φωνές, βήματα βιαστικά, καὶ σὲ λίγο μιὰ μεγάλη κραυγὴ τρόμου, κι' ἔπειτα μιὰ ἄλλη. Ἄνοιξα τότε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου. Στὸ κατῶφλι τῆς ἀπέναντί μου κάμαρας βρίσκω ξαπλωμένη νεκρή, βουτηγμένη στὸ αἷμα τὴν ἀγνωστη κυρία μὲ τὰ μαῦρα, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε κάνει τόσην ἐντύπωσι τὸ ἀπόγευμα στὸ σαλόνι, μὲ τὴ θλιβερή της ὀμορφιὰ καὶ τὰ δάκρυά της. Γύρω της εἶχαν μαζευτεῖ διάφοροι πελάτες τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὑπηρέτες. Στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῶν νεονύμφων ἀκουμποῦσε τρέμοντας σύγχρονος ὁ ὡραῖος σύζυγος, ὑποστηρίζοντας μὲ τρομερὴ δυσκολία τὴν τρομαγμένη γυναίκα του. Ἤθελε νὰ τραβήξη τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν νεκρή, ἀλλὰ τὴν κύτταζε χωρὶς νὰ τὸ θέλη κι' ἔλεγε μὲ φωνὴ τρεμάμενη:

—Κοιμόμασταν ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγώ... Ἔξαφνα ἀκούσαμε ἕνα πυροβολισμὸ καὶ ξυπνήσαμε... Σηκώθηκα ἀμέσως κι' ἄνοιξα τὴν πόρτα... Ἡ γυναῖκα μου σηκώθηκε ἐπίσης... Κι' εἴδαμε τότε, ὦ Θεέ μου, εἴδαμε αὐτὴ τὴν κυρία ξαπλωμένη ἐδῶ, μὲ τὸ κεφάλι συντριμμένο, σὲ μιὰ λίμνη αἵματος!...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἀνάκρισις μᾶς ἐξήγησε καλὰ τὸ δρᾶμα αὐτό.

Ἡ αὐτόχειρ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ὁποίου σκοτώθηκε, καὶ τοῦ εἶχε δώσει τὰ πάντα. Αὐτὸς ὅμως γιὰ νὰ παντρευτῆ μὲ μιὰν ἄλλη, πλούσια, τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Ἡ δυστυχισμένη, τὸν ἀγαποῦσε πάντα τρελλά, καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ ὅπου κι' ἂν πήγαινε μαζὺ μὲ τὴν γυναίκα του, γυρνῶντας ξοπίσω του ἀπὸ πόλι σὲ πόλι. Παρακολουθοῦσε καὶ παραμόνευε μὲ καρδιὰ σπαραγμένη τὴν εὐτυχία τους, ξοδεύοντας τὰ λίγα χρήματα ποὺ τῆς ἔμεναν στὰ ἀπέλπισμένα αὐτὰ ταξείδια. Τέλος, μὴν ἔχοντας οὔτε τὸ θάρρος, οὔτε τὴ δύναμι νὰ ὑποφέρη αὐτὸ τὸ μαρτύριο, σκοτώθηκε στὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου τῶν νεονύμφων, ἀφοῦ ἀφοιγκράστηκε κι' ἄκουσε τὸν ἦχο τῶν φιλιῶν τους.

Τί τρομερὴ ἱστορία ἀλήθεια γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἐγκατέλειψε!... Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ζήση εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναίκα του; Τὸ φάντασμα τῆς σκοτωμένης θὰ πρόβαλε πάντα μπροστά τους! Ὤ, βέβαια, ἡ φτωχὴ ἐγκαταλελειμμένη δὲν σκοτώθηκε ἐκεῖ, μπροστὰ στὴν πόρτα τους γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ. Ἀγαποῦσε καὶ εἶχε κουραστεῖ πειὰ νὰ ὑποφέρη. Ἤθελε νὰ πεθάνη γιὰ νὰ μὴ πονῆ πειά. Δὲν σκέφτηκε νὰ σκοτώση τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν πρόδωσε. Οὔτε καὶ τὸν ἴδιο. Τίναξε τὰ μυαλά της στὸν ἀέρα γιὰ νὰ σταματήση τὸ σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς της. Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

* * *

Τὸ δρᾶμα αὐτὸ μὲ τάραξε πολύ. Δὲν μποροῦσα νὰ ξεχάσω τὴν ὄμορφη μαυροφόρα ποὺ σκοτώθηκε ἐκεῖ, ἀπέναντι στὸ δωμάτιό μου, ἀπὸ ἀγάτη γιὰ ἕναν, ποὺ τὴν πρόδωσε...

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πάω ὡστόσο στὸ γάμο τοῦ Ἀλβέρτου, μολονότι δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ βρεθῶ σὲ χαρούμενη τελετή, καὶ πῆγα.

Ὅταν ἔφτασα στὴν ἐκκλησία, ἀρκετοὶ καλεσμένοι ἦσαν ἤδη ἐκεῖ καὶ περίμεναν τοὺς μελλονύμφους. Σὲ λίγο ἦρθαν κι' αὐτοί.

Ὁ Ἀλβέρτος προχωροῦσε πολὺ χαρούμενος, πολὺ ὡραῖος, στὸ πλάϊ τῆς μνηστῆς του, ἡ ὁποία ἦταν ἀρκετὰ θελκτική, μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα καὶ τοὺς διαφανεῖς πέπλους.

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν οἱ γλυκύτατοι κι' ἐπιθλητικοὶ συγχρόνως ἦχοι τοῦ ὀργάνου τῆς ἐκκλησίας... Ἡ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν φαιδρά... Ἡ τελεσις τοῦ μυστηρίου εἶχε ἀρχίσει, ὅταν ἔξαφνα ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε καὶ εἶδα τὸν Ἀλβέρτο νὰ σωριάζεται κάτω!... Τί ἔγινε τότε δὲν περιγράφεται. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἔφευγαν τρομαγμένοι κι' ἄλλοι ἔσκυβαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἄτυχο Ἀλβέρτο. Μερικοὶ εἶχαν συλλάβει τὴν γυναίκα ποὺ πυροβόλησε. Ἦταν ἡ Νέλλα!... Ἡ Νέλλα, ἡ ὁποία ἔμενε ψυχρὴ καὶ ὑπερήφανη, μὲ μάτια ἀγριεμένα, μὲ τὰ χείλη διεσταλμένα ἀπὸ ἕνα χαμόγελο σπασμωδικό, καὶ χαιρέκακο...

Ἡ νύφη, γονατισμένη κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, ἔκλαιγε σπαρακτικά, σφογγίζοντας μὲ τοὺς λευκούς της πέπλους τὸ ματωμένο

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ φορὰ ὁ μουσικοσυνθέτης Μασσενὲ ἦταν προσκαλεσμένος σὲ δεῖπνο ἀπὸ κάποια οἰκογένεια. Μετὰ τὸ φαγητὸ οἱ οἰκεῖοι παρακάλεσαν τὸν ξένο τους ν' ἀκούσῃ τὴ δεκαεξαετῆ κόρη τους Παυλίνα, ἡ ὁποία ἐδιδάσκετο πιάνο ἀπὸ κάποιον... παπᾶ!

Ὁ Μασσενὲ μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς, δέχτηκε. Σὲ λίγο ἡ μητέρα τῆς Παυλίνας τὸν ρώτησε:

— Ἔ, πῶς σᾶς φαίνεται τὸ παίξιμο τῆς κόρης μου;

— Ἀπ' τὸ παίξιμό της καταλαβαίνω ὅτι ἔχει λάθει θρησκευτικὴ ἀνατροφή, κυρία μου, ἀπάντησε ὁ εἴρων Μασσενέ.

— Πῶς;

— Παίζει κατὰ τρόπον εὐαγγελικώτατο!

— Δηλαδή;

— Νά... ἡ ἀριστερά της ἀγνοεῖ τί πράττει ἡ δεξιά της!...

* * *

Ὅταν ὁ ποιητὴς Σέφφελ βρισκόταν στὴν Ἱσπανία, ἔλαβε ἀπὸ ἕνα φίλο του ἀπὸ τὴ Γερμανία μιὰ ἐπιστολὴ χωρὶς γραμματόσημα. Σ' αὐτή, ὁ φίλος του τοῦ ἔγραφε τὶς ἀκόλουθες τέσσερες λέξεις:

«Εἶμαι καλά. Σὲ ἀσπάζομαι».

Ὁ ποιητὴς κατάλαβε τὴ φάρσα τοῦ φίλου του, πλήρωσε τὰ γραμματόσημα κι' ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ ἀστεῖο μὲ... τόκο κι' ἐπιτόκιο.

Ἔκλεισε λοιπὸν μιὰ μεγάλη πέτρα σ' ἕνα κιβώτιο καὶ τὸ ἔστειλε στὴ διεύθυνσι τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ πληρώσῃ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ὁ φίλος του, νομίζοντας ὅτι τὸ κιβώτιο θὰ περιεῖχε κανένα πολύτιμο δῶρο, ἐπλήρωσε ὅλα τὰ ἔξοδα, τὸ κουβάλησε σπίτι του καὶ τὸ ἄνοιξε μὲ μεγάλη προσοχή.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του, ὅταν βρῆκε μέσα τὴν πέτρα, ἀπάνω στὴν ὁποίαν ὁ Σέφφελ εἶχε γράψει τὰ ἑξῆς:

«Ἅμα ἐπληροφορήθηκα πὼς ὑγιαίνεις, μοῦ βγῆκε ἀπ' τὸ στῆθος... αὐτὸ τὸ βάρος»!...

* * *

Ἕνας νεαρὸς Γερμανὸς λόγιος, ἐντελῶς ἄσημος ὅμως, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα σὲ κάποιον ὀνομαστὸ ζωγράφο τῆς ἐποχῆς του καὶ χωρὶς περιφράσεις τοῦ ζήτησε τὴ μονογενῆ θυγατέρα του σὲ γάμο.

Ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος δὲν κολακεύτηκε καθόλου ἀπ' τὴν πρότασι τοῦ λογίου, τὸν κύτταξε εἰρωνικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριέ μου. Ἡ κόρη μου θὰ πάρῃ ἄντρα μὲ ἐπιφανῆ θέσι...

— Ἀ, γι' αὐτὸ σκοτίζεστε; τοῦ εἶπε μ' ἑτοιμότητα ὁ νεαρὸς λόγιος. Αὐτὸ κανονίζεται εὐκολώτατα. Κάμετε τὴν προσωπογραφία μου, στεῖλτε την στὴν προσοχή ἔκθεσι κι' ἔτσι θὰ καταλάβω ἀμέσως... ἐπιφανῆ θέσι καὶ θὰ γίνω διάσημος!...

Ἡ ἔξυπνη αὐτὴ ἀπάντησις κολάκεψε τόσο πολὺ τὸ ζωγράφο, ὥστε ἔδωσε πρόθυμα τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ὁ Μεγάλος Γερμανὸς φιλόσοφος Ἀρθοῦρος Σοπενχάουερ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

Τὸ μεσημέρι ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ δόκτωρ Τιμόθεος προσεκλήθη βιαστικὰ ἐκεῖ κοντά, σ' ἕνα σπίτι, γιὰ νὰ δῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε δηλητηριαστεῖ. Ὁ δόκτωρ μπῆκε σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα, ποὺ μαρτυροῦσε πολλὴ χλιδή, ἀλλ' ἐλάχιστο γοῦστο. Εἶδε τὴν ἄρρωστη, τὴν ἐξήτασε, τὴν ἐγιάτρεψε, τὴν ἔσωσε. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἕνας κύριος ἀσπρομάλλης μ' εὐγενικοὺς τρόπους ἐπεσκέφθη τὸ δόκτορα.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε, σώσατε μιὰ γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποία τρέφω βαθειὰ καὶ εἰλικρινῆ στοργή... Συγχρόνως ἀπαλλάξατε κι' ἐμένα ἀπὸ φοβερὲς σκέψεις συνειδήσεως ποὺ θὰ μὲ βασάνιζαν σ' ὅλη τὴ ζωή μου... Εἶν' ἀλήθεια πὼς φάνηκα πολὺ ἀπότομος, βάρβαρος, φιλάργυρος στὴ γυναίκα αὐτή. Ἡ καϋμένη ἤθελε ἕνα αὐτοκίνητο, ὅπως ὅλες ἡ ἄλλες. Ἐγὼ ἀρνήθηκα νὰ τῆς τὸ πάρω. Αὐτὴ τότε φαντάστηκε πὼς ἔπαψα νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ θέλησε νὰ πεθάνῃ. Γι' αὐτὸ θεώρησα χρέος μου νὰ ρθῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι θὰ σᾶς εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων.

Συγχρόνως ὁ γηραιὸς κύριος ἄφησε στὸ τραπέζι τοῦ δόκτορος ἕνα δέμα μὲ χαρτονομίσματα.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴ συνήθη ὥρα τῶν ἐπισκέψεων, ὁ δόκτωρ Τιμόθεος εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπρός του ἕνας ἄλλος κύριος, πενηντάρης περίπου, ψηλός, ροδοκόκκινος, κοιλαράς, μὲ χρυσῆ καδένα στὸ γιλέκο του, διαμαντένια δαχτυλίδια στὰ δάχτυλά του καὶ βαρειὰ φωνή.

— Ἀγαπητέ μου γιατρέ, τοῦ εἶπε, ὅταν πεθάνετε, σᾶς ὑπόσχομαι ν' ἀνάβω ταχτικὰ στὸν τάφο σας ἕνα κερί! Κι' αὐτὸ θὰ γίνεται ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀνόητης κοπέλλας, τῆς ὁποίας ἐσώσατε τὴ ζωή. Τὴν εἶχα μαλώσει ἄδικα, φαίνεται, ἀπὸ ζήλεια, γιατί γλυκοκύτταζε κάποιο νέο ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς εἶνε ξάδερφός της. Ὁμολογῶ πὼς ἔχω πολὺ βίαιο χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀπείλησα πὼς θὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Ποτὲ ὅμως δὲν πίστευα πὼς ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ νέα θὰ ἔτρεφε γιὰ μένα τόσο εἰλικρινῆ ἀγάπη! Πάρτε λοιπὸν τὸν κόπο σας, γιατρέ.

Καὶ ὁ κοιλαρᾶς μέτρησε στὸ γιατρὸ πεντακόσια κολλαριστὰ φράγκα.

Ὁ δόκτωρ τάχε χαμένα. Ὡστόσο ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν ἐπισκέπτη του, τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ.

Σὲ λίγο ἄκουσε νὰ τοῦ ξαναχτυποῦν τὴν πόρτα. Ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος καλοχτενισμένος καὶ ποιθραρισμένος.

— Εἶστε ὁ δόκτωρ Τιμόθεος; ρώτησε.

— Μάλιστα. Στὶς διαταγές σας!

— Ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς ἀποτελεσματικὲς περιποιήσεις ποὺ προσφέρατε σὲ μιὰ γειτόνισσά σας, ἡ ὁποία ἔχει τὴν καλοσύνη νὰ μὲ τιμᾶ μὲ τὴ φιλία της καὶ τὴν ὁποία ἐξώθησα στὴν αὐτοκτονία μὲ μιὰ ἀπιστία μου... Αὐτὴ τὸ πῆρε κατάκαρδα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ αὐτοκτονήσῃ... Δυστυχῶς, γιατρέ, δὲν εἶμαι πλούσιος, καὶ ἡ ρουλέττα δὲν μὲ εὐνοεῖ αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ἐπὶ τοῦ παρόντος λοιπὸν σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε ἁπλῶς φίλο σας...

Καὶ ἀφοῦ ἔδωσε κι' αὐτὸς τὸ χέρι του στὸ γιατρὸ ἔσιαξε τὴ χωρίστρα του κι' ἔφυγε.

Τὸ ἀπόγεμμα ὁ δόκτωρ Τιμόθεος πῆγε νὰ ξαναδῇ τὴν ἀσθενῆ του.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, ἡ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ θεραπεία σας ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπο ποὺ μὲ φέρνει σὲ ἀμηχανία. Ἐδέχτηκα βέβαια τὸ μάτσο μὲ τὰ χαρτονομίσματα ποὺ μοῦ ἄφησε πρῶτος ὁ γηραιὸς κύριος. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κρατήσω καὶ τὸ πεντακοσάρικο τοῦ δευτέρου. Αὐτὸ ἀνήκει σ' ἐσᾶς. Ὅσο γιὰ τὸν τρίτο, μάθετε πὼς ἂν σᾶς ἀπατᾶ καμμιὰ φορά, τὸ κάνει... χάριν τῆς ρουλέττας. Τέλος πάντων φαίνεται πὼς κι' οἱ τρεῖς σᾶς ἀγαποῦν πάρα πολύ...

— Ἀχ, κύριε! Ἂν μ' ἀγαποῦσε ἕτσι κι'... ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν θἄφτανα στὴν αὐτοκτονία! ψιθύρισε ἡ νέα.

— Τί εἴπατε; Ποιός... ἐκεῖνος; ρώτησε κατάπληκτος ὁ δόκτωρ.

— Νά, ἐκεῖνος ὁ παλιάνθρωπος ποὺ μ' ἐγκατέλειψε τόσο πρόστυχα, γιατρέ μου!... Ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο θέλησα νὰ φαρμακωθῶ! Ὁ ἠθοποιὸς ποὺφυγε μὲ τὸ θίασό του γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη!...

Ὁ δόκτωρ Τιμόθεος ἔμεινε κόκκαλο....

ΑΛΦ. ΚΑΡΡ

πρόσωπό του. Ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε βρεῖ στὸν κρόταφο, καὶ τὸν ἄφησε ἀμέσως νεκρό...

* * *

Τὸ βράδυ, μαζεμμένοι στὸ ξενοδοχεῖο, συζητούσαμε γιὰ τὰ δύο δράματα, τὸ χθεσινοβραδινὸ καὶ τὸ πρωϊνό. Ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες ἀγαποῦσε καλύτερα καὶ περισσότερο; Νὰ τί μᾶς ἀπασχολοῦσε... Ἐκείνη ποὺ σκοτώθηκε, ἢ αὐτὴ ποὺ σκότωσε; Ἐγὼ πίστευα, καὶ πιστεύω ἀκόμα ὥς τώρα, ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς πρώτης ἦταν πιὸ ἀληθινή, πιὸ βαθειά, ἀφοῦ δὲν ἦταν ἐγωϊστική, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ μεταβληθῇ σὲ μῖσος. Ναί, ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ σκοτώθηκε μπρὸς στὸ νυφικὸ δωμάτιο τοῦ προδότη τῆς ἀγάπης της, ἦταν ἀπείρως ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη ποὺ σκότωσε. Ἦταν ἀνώτερη γιατί ἀγαποῦσε ὄχι μόνον τὸν ἑαυτό της, καὶ γιατί ὑποτάχτηκε γιὰ τὴ δική του εὐτυχία, γιὰ τὴ δική του ζωή, στὴ σκληρή της Μοῖρα, στὴ λήθη καὶ στὸ θάνατο!...